

DVIJE PORUKE PROFESORA MAJNARIĆA

Dvije poruke ostavio je u nasljeđe svojim studentima pokojni prof. Majnarić. Jedna je intimna, potekla iz njegovih životnih nazora, druga je znanstvena, vezana s prvom.

One prve postali smo svjedocima već u ranim studentskim danima kad smo iz seminarskih klupa ili osobnih dodira osjetili da prof. Majnarić ne dijeli ljude (a studenata se to posebno ticalo!) na bogate i siromašne, moćne i nemoćne, utjecajne i neutjecajne; kad smo osjetili da su za profesora studenti i budući poslenici na polju klasičke filologije svi ravnopravno pozvani da budu sudionicima na istom području ljudskoga stvaralaštva; kad smo spoznali — i taj osjećaj ponijeli sa sobom u život — da se prema najdubljim profesorovim uvjerenjima studenti-filolozi dijele samo na one koji u rad unose žarku privrženost načelima struke i odgovornost prema okolini u kojoj djeluju, i na one koji toga ne čine.

U tome se intimna poruka prof. Majnarića stapala s onom drugom, znanstvenom. Prateći u predavanjima tragove lugalice Odiseja ili istražujući grčku glagolsku sintaksu, prodirući u prijevodima do smisla tamnoga Heraklita ili se uvijek i nanovo, na svoj suzdržan način, uzbuđujući plemenitim patosom stihova Sofoklovih — pokojni prof. Majnarić imao je pred očima cjelinu grčke kulture, koja je svojem i našem svijetu otkrila dubine Znanosti i tajnu Ljepote. Uporan, temeljit rad, pa i kad je zaokupljen naizgled sitnim, minucioznim analizama pojedinačnih problema, zajedno s općim djelovanjem klasičkoga filologa u seminaru i izvan njega, bio je za prof. Majnarića svet posao kojim filolog na specifičan način odužuje dug svojem narodu. To je ona moralna snaga koja ga prati u životu, to je onaj vrutak iz kojega se napaja u radu stručnom i znanstvenom, u odgoju sebe sama i drugih, u teškoćama stručnim, pa i životnim.

Ugasio se profesorov život, ostavši do posljednjih odblesaka svijesti vjeran svojim idealima ljudskim i znanstvenim.

Zagreb.

V. Vratović.